

DE ONTPLOFFING IN HET NIEUWE GEBOUW „INDUSTRIA".

Zondag had een geweldige ontploffing plaats in het nieuwe gebouw „Industria" op den Vijgendam te Amsterdam. De ontploffing werd waarschijnlijk veroorzaakt door gasopeenhooping. Een groot aantal ruiten werd verbrijzeld, terwijl in het gebouw zelf de materieele schade zeer beduidend is. *(V.F.B.)*

„Ik ben opgesloten in een geheime gang. Ik hoorde jouw stem en van dien aterling. Er moet hier een deur zijn, ik voel duidelijk de omtrekken. Maar hoe moet die open? Kijk of je de veer kunt vinden!"

Met koortsachtige haast betastte zij de lambrizeering. Neen — ja, toch, daar was de veer. Het volgende oogenblik lag zij in zijn armen en was de deur achter hen gesloten.

„Wat 'n geluk! Hoe heerlijk!" fluisterde zij. „Maar, wat moeten we hier doen? We zijn nog gevangen!"

„Neen," antwoordde hij. „Ik heb niet tevergeefs deze geheime gangen doorzocht den ganschen langen nacht. Den weg om te ontsnappen had ik reeds spoedig gevonden. Het was de weg naar jou, dien ik eerst nu ontdekte."

V.

De paarden stonden nog op de stille plek, waar hij ze den vorigen nacht had vastgebonden. De beesten hinnikten vroolijk, toen zij naderden en weldra draafden ze weg in galop, terwijl het kasteel wegdoezelde in de grijze morgenschemering.

„Pierre," begon Marie; haar gelaat gloeide van geluk en haar bruine lokken wapperden als krullende linten in den morgenwind. „Pierre, het kost moeite om mij te winnen, doch ik zou mijzelf gedood hebben in plaats van dien man te huwen."

„Ik had beter gedaan hem te dooden," antwoordde hij en vertelde haar wat er den vorigen avond was afgespeeld.

Te Mantes aangekomen, namen ze een vluchtig ontbijt, verwisselden van paarden en voort ging het toen weer tot ze in den namiddag aan de poorten van Parijs kwamen.

„Daar is de wereldstad!" - riep hij in vervoering uit. „Mijn ziel, mijn Parijs!"

Doch nauwelijks waren zij de poort binnengereden of een musketier trad hen in den weg en vatte den teugel van Corneille's paard.

„Monsieur Corneille, als ik mij niet vergis?"

„Zoo is mijn naam!"

„En Mademoiselle de Lamperière!"

„En Mademoiselle de Lamperière," herhaalde Corneille, die zijn toorn voelde opkomen. — „Ik heb het bevel u te geleiden naar het paleis van zijn Eminentie den Kardinaal, onmiddellijk," ging de krijgsman voort.

Zij berustten, in machteloosheid, en lieten hun paarden stapvoets gaan. Wanhoop had het geluk uit hun harten verdreven. De Kardinaal! Zijn vijand! Zou hij haar dan nooit krijgen? Was dan de geheele wereld tegen hem?

OM DE ZILVEREN H. A. V.-MEDAILLE.

Het bestuur der H.A.V. besloot voor de inschrijvers op de tochten der H.B.C.-serie (150 K.M. te zamen), die reeds betaalden doch niet konden uitkomen, nogmaals den marsch H te doen loopen. Tot dit doel had het Bestuur en de Jury zich Zondag 5 Maart wederom beschikbaar gesteld. Ruim 40 deelnemers, onder wie 5 officieren, maakten van deze gelegenheid gebruik, zoodat voor deze serie thans ruim 170 deelnemers zijn ingeschreven. *(foto Hijmans.)*

Hand in hand traden zij voor den gevreesden, machtigen man. Richelieu ontving hen met een ernstigen glimlach.

„Schrijf je niet meer, monsieur Corneille?" was de vraag waarmee de Kardinaal onzen dichter begroette. „Je nieuwe drama laat lang op zich wachten. We zien allen met pijnlijk verlangen er naar uit?"

„Mijn hart Eminentie, is niet in mijn werk den laatsten tijd!"

„Waar is het dan, je hart?"

„In 't bezit van Mademoiselle!"

„En kun je je eigendom niet terugkrijgen! Is de groote Corneille dan voor ons arme stervelingen verloren?"

„Als we getrouwd zijn, en beiden één, Eminentie, dan zal mijn hart mij weer toebehooren."

„Dan zal 't vandaag nog je eigendom zijn!" De prelaat luidde de tafelschel. „Breng den luitenant-generaal van Les Andelys hier," beval hij den binnentredenden kamerheer.

„Mijn vader!" riep Marie ten hoogste verwonderd uit.

„Je bent verbaasd," hernam de kardinaal, „je vader hier te vinden? Hij verliet vannacht les Andelys onder bescherming van mijn musketiers. Ha, ik ken de geheele historie!"

Marie wilde spreken, doch de kardinaal legde haar met een vriendelijke handbeweging het stilzwijgen op. Terzelfder tijd trad de luitenant-generaal de kamer binnen.

„Monsieur de Lamperière," zei nu de kardinaal, „het is mij een vreugde u in kennis te brengen met uw schoonzoon, den grooten Corneille!"

„Eminentie!" riep de luitenant-generaal ontzet en woedend uit. „Moet ik mijn dochter aan dezen... verzenmaker geven?"

„Monsieur de Lamperière," antwoordde de kardinaal ijzig kalm, „als ik dezen overmoedigen stijfkop, die mij negeeren durft, ongevraagd mijn bescherming en vriendschap aanbied, dan is het omdat deze verzenmaker is de groote Pierre Corneille, de roem van Frankrijk, wiens naam zal voortleven als de uwe reeds lang vergeten is. De eer van deze verbintenis, monsieur de Lamperière, is dus geheel aan uw zijde."

DE ONDERGANG DER „MALOJA".

Een hoogst interessante foto, die den ondergang van de „Maloja" van de „P. en O"-lijn, in beeld brengt. Men ziet op de foto hoe de ter hulp gekomen schepen de in het water met den dood worstelende passagiers trachten te redden.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.